Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-315/2026-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji toga suda Dubravki Kraljić, u pravnoj stvari tužitelja Bojana Ivekovića, Anina ulica 14a, Varaždin, OIB: 92662488919, zastupanog po punomoćnici Andreji Fosin, odvjetnici iz Varaždina, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Paromlinska 2, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & partneri iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon zaključene glavne javne rasprave 12. listopada 2026. u prisutnosti tužitelja i punomoćnice tužitelja te zamjenika punomoćnika tuženika, te objave presude 24. studenoga 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe Ugovora o kreditu broj 3213184618 sklopljen između prednice tužitelja Bojana Ivekovića, A. Šenoe 11, Varaždin, OIB: 92662488919, Zdenke Vuglovečki i tuženika Zagrebačke banke d.d., Zagreb, Paromlinska 2, OIB: 92963223473, u čl. 2., koji glasi:

"Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora."

II. Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe Ugovora o kreditu broj 3210325306 sklopljen između prednice tužitelja Bojana Ivekovića, A. Šenoe 11, Varaždin, OIB: 92662488919, Zdenke Vuglovečki i tuženika Zagrebačke banke d.d., Zagreb, Paromlinska 2, OIB: 92963223473, u čl. 2., koji glasi:

"Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora."

III. Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe Ugovora o kreditu broj 3209712619 sklopljen između prednice tužitelja Bojana Ivekovića, A. Šenoe 11, Varaždin, OIB: 92662488919, Zdenke Vuglovečki i tuženika Zagrebačke banke d.d., Zagreb, Paromlinska 2, OIB: 92963223473, u čl. 2., koji glasi:

"Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora."

IV. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Paromlinska 2, OIB: 92963223473, da tužitelju Bojanu Iveković, Anina ulica 14a, Varaždin, OIB: 92662488919, u roku od 15 dana isplati iznose od:

- 147,26 EUR (sto četrdeset sedam eura i dvadeset šest centi) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 9. svibnja 2008. do isplate
- 53,09 EUR (pedeset tri eura i devet centi) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 26. srpnja 2007. do isplate
- 152,63 EUR (sto pedeset dva eura i šezdeset tri centa) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15. lipnja 2007. do isplate

i to:

- po stopi od 15% godišnje od datuma dospijeća pojedinog iznosa do 31. prosinca 2007.
- po stopi od 14% godišnje od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011.
- po stopi od 12% godišnje od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015.
- od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena,
- od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena,
- od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

V. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Paromlinska 2, OIB: 92963223473, da tužitelju Bojanu Ivekoviću, Anina ulica 14a, Varaždin, OIB: 92662488919 u roku od 15 dana naknadi troškove postupka u iznosu od 280,00 EUR (dvjesto osamdeset eura) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 24. studenoga 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

Obrazloženje

1.1. Tužitelj Bojan Iveković podnio je 11. svibnja 2026. tužbu protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. u kojoj navodi da je tužitelj kao korisnik kredita s tuženikom dana 30. travnja 2008. sklopio potrošački Ugovor o kreditu broj: 3213184618 za iznos kredita od 127.536,23 kn, dok je dana 23. srpnja 2007. sklopio potrošački Ugovor o kreditu broj: 3210325306 za iznos kredita od 40.000,00 kn, a dana 13. lipnja 2007. sklopio je i potrošački Ugovor o kreditu broj: 3209712619 za iznos kredita od 115.000,00 kn. Prema člancima 2. svakoga od Ugovora o kreditu tužitelj je bio obvezan platiti naknade za obradu kreditnog zahtjeva sukladno Odluci o Tarifi naknade za usluge kreditora.

1.2. Tužitelj navodi kako je naknadu po kreditu broj: 3213184618 platio 7. svibnja 2008. u iznosu od 1.109,56 kn, zatim naknadu po kreditu broj: 3210325306 dana 23. srpnja 2007. u iznosu od 400,00 kn te naknadu po kreditu broj: 3209712619 dana 14. lipnja 2007. u iznosu od 1.150,00 kn, a sve navedeno proizlazi iz potvrda banke od 9. ožujka 2026.

1.3. O navedenim ugovornim odredbama navedenim u čl. 2. u sva tri od ugovora tužitelj nije imao mogućnost pregovarati budući da se radilo o unaprijed formuliranim tipskim ugovorima, slijedom čega je stavljen u nepovoljniji položaj od druge ugovorne strane, a time je prouzročena znatna neravnoteža u pravima i obvezama između ugovornih strana na štetu tužitelja. Navedenu odredbu tužitelj temeljem odredbe čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) smatra nepoštenom, a ugovorne odredbe koje su protivne Ustavu, prisilnim propisima ili moralu društva su temeljem odredbe čl. 322. Zakona o obveznim odnosima ništetne. U tom smislu tužitelj ukazuje na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-673/2023-2 od 13. veljače 2024.

1.4. Stoga tužitelj ovom tužbom, pozivom na čl. 81., 83. i 85. Zakona o zaštiti potrošača, traži utvrđenje ništetnosti ugovornih odredaba kojima su ugovorene naknade za obradu kredita, a temeljem čl. 322. Zakona o obveznim odnosima potražuje i isplatu svakog od iznosa koje je isplatio banci zbog primjene ništetne ugovorne odredbe sa zateznom kamatom od dana plaćanja.

1.5. Podneskom od 14. svibnja 2026. tužitelj činjenično dopunjuje tužbu objašnjavajući da je primatelj kredita bila Zdenka Vuglovečki, majka tužitelja, koja je sva tri ugovora o kreditu sklopila s tuženikom, a po rješenju o nasljeđivanju tužitelj je nasljednik i za ovdje predmetnu tražbinu.

2.1. U odgovoru na tužbu tuženik ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja. Ističe kako su predmetni ugovori o kreditu sklopljeni između Zdenke Vuglovečki kao korisnice kredita i tuženika kao kreditora, slijedom čega tužitelj nije aktivno legitimiran da potražuje utvrđenje ništetnosti, pogotovo ne navodeći u tužbenom zahtjevu da su ugovori sklopljeni između njega i tuženika, a niti isplatu po predmetnim ugovorima o kreditu. Osim toga, prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja tuženik ističe i iz razloga što uplate nisu vršene samo od strane tužitelja, nego i od strane drugih osoba, pa predlaže da sud odbaci tužbu u tom dijelu, podredno da odbije tužbeni zahtjev.

2.2. Nadalje tuženik u cijelosti osporava osnovanost tužbe i navode tužitelja da bi se predmetne ugovorne odredbe imale smatrati nepoštenima odnosno ništetnima. Ne spori visinu naplaćenih naknada.

2.3. Ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe, te da je na tužitelju teret dokaza svojeg svojstva potrošača pri čemu je nužno ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, načelo savjesnosti i poštenja u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava.

2.4. Tuženik navodi da je ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita jasna, razumljiva i lako uočljiva te sukladno čl. 57. ZZP nije dopušteno utvrđivati njezinu poštenost, kod čega tuženik ukazuje i na odredbe Direktive Vijeća Europske unije 93/13/EEZ. Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacija temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Ukazuje i na odredbu čl.

55. st. 2. ZZP kojom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir prirodu proizvoda koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, dakle tužitelj je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Tuženik je tužitelja o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužitelju jasno iskomunicirali da postoji obveza tužitelja, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita. Kao dokaz svojih navoda tuženik dostavlja izvadak iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa u kojoj se navodi da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge te da se naknada od strane korisnika kredita (samo u slučaju da se odobri kredit) može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava. Navedeno znači da su sigurno službenici tuženika komunicirali s tužiteljem vezano za plaćanje naknade za obradu kredita iz razloga što se plaćala nakon odobrenja kredita i iz razloga što se morao utvrditi model plaćanja naknade. Stoga tužitelj ne može tvrditi da nije bio svjestan ekonomskih posljedica vezano za ugovaranje odredbe kojom se utvrđuje njegova obveza na plaćanje naknade.

2.5. Dodatno tuženik napominje da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita (dakle tužitelj je odmah bio upoznat s ekonomskim posljedicama ugovaranja kredita), a ista je pokrivala troškove poput:

- operativnih troškova (trošak rada djelatnika banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.),
- materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.),
- troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine),
- povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.).

2.6. Tuženik ukazuje na recentnu odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt) koji svoju odluku temelji na razmišljanju kako su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom na to da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Sud EU je također stajališta da je u svakom pojedinačnom slučaju potrebno voditi računa o svim relevantnim činjeničnim elementima među kojima su ne samo odredbe dotičnog ugovora, nego i oglašavanje i obavijesti koje je davatelj zajma učinio dostupnima u sklopu pregovora o njegovu sklapanju. Stoga tuženik smatra neosnovanima navode tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovom postupku s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom obrade kredita, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge i troškovi pokrivaju u zamjenu za naknadu za obradu kredita.

2.7. Tuženik također ističe da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom

u smislu odredbe čl. 53. ZZP, o čemu se također očitovao Sud EU u gore navedenom predmetu. Zaključak je Suda EU da čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja ispita, kao prvo, moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i kao drugo, postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, Sud EU dalje navodi kako činjenica da usluge pružene u zamjenu za naknadu za upravljanje i izlaznu naknadu nisu konkretno određene ne znači da odredbe koje se na njih odnose ne odgovaraju zahtjevu transparentnosti navedenih u čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13, pod uvjetom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Uzimajući u obzir okolnosti ovoga pojedinačnog slučaja, a osobito odnos naplaćene naknade i odobrenog iznosa kredita, nepostojanje nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade u vrijeme zasnivanja kreditnog odnosa, sve obavijesti i informacije koje je tužitelj imao za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, tuženik smatra da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti iz cjelokupnog ugovora o kreditu, pa se stoga ne može smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama.

2.8. Tuženik ističe prigovor zastare jer su naknade naplaćene 2007. i 2008. godine, ukazujući na petogodišnji zastarni rok i protek vremena više od 5 godina između plaćanja naknade i podnošenja tužbe.

2.9. Osporava i tijek zatraženih zakonskih zateznih kamata ukazujući na odredbe čl. 214. ranijeg Zakona o obveznim odnosima odnosno čl. 1115. sada važećeg Zakona o obveznim odnosima prema kojima, kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice od 5. ožujka 2004. ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva koje mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci broj Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. Slijedom navedenog, ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev u odnosu na glavnicu, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate od podnošenja tužbe jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu članka 214. ZOO treba smatrati savjesnim.

2.10. Slijedom svega navedenog tuženik se protivi tužbenom zahtjevu te traži da ga sud odbije uz naknadu troškova tuženiku.

3. U podnesku od 7. listopada 2026., kojim se očitovao na odgovor na tužbu, tužitelj navodi da je neosnovan tuženikov prigovor nedostatka aktivne legitimacije jer je tužitelj bio jedini nasljednik pokojne Zdenke Vuglovečki i koji je sva tri kredita nakon njezine smrti u cijelosti otplatio. Dostavlja rekonstrukcije prometa po kreditima od tuženika, pri čemu ističe da je tuženik, kada je tužitelj plaćao, čak navodio Zdenku Vuglovečki iako je bila pokojna, a Melita Vugrinec Iveković, supruga tužitelja, i Vedran

Nijanešić uplaćivali su novac koji im je predao tužitelj kad on nije bio u mogućnosti osobno pristupiti u poslovnicu tuženika. U prilog svojih tvrdnji o ništetnosti predmetnih ugovornih odredaba tužitelj se poziva na odluke Vrhovnog suda RH broj Rev 673/2023, Revd 1601/2014-2 i Revd-3271/2024-2. Tužbeni zahtjev precizira na način da traži utvrđenje ništetnim ugovornih odredaba ugovora koji je sklopila prednica tužitelja s tuženikom.

4. Iako je u podnesku od 7. listopada 2026. tužitelj promijenio istovjetnost zahtjeva radi utvrđenja ništetnosti predmetnih ugovornih odredaba ne tražeći više da se utvrdi ništetnima odredbe ugovora sklopljenih između tužitelja i tuženika, već između prednice tužitelja i tuženika, čime je izvršio preinaku tužbe u smislu članka 191. stavak 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; dalje: ZPP), tuženik se takvoj preinaci nije usprotivio, štoviše upustio se u raspravljanje na način da se na ročištu 12. listopada 2026. usprotivio navodima tog podneska tužitelja, a prethodno se nije usprotivio preinaci tužbe, zbog čega sud nije donosio posebno rješenje kojim se takva preinaka dopušta sukladno članku 190. stavak 1. stavak 3. i stavak 4. ZPP.

5. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u svu dokumentaciju u spisu te je proveo saslušanje tužitelja, dok je tužitelj odustao od dokaznog prijedloga za provođenje financijskog vještačenja s obzirom na nespornu visinu tužbenog zahtjeva. Kao nepotreban odbijen je dokazni prijedlog tužitelja za saslušanje svjedoka Melite Vugrinec Iveković i Vedrana Dijanešića predložen na okolnost da su ovi svjedoci novčanim sredstvima tužitelja vršili uplate pojedinih rata iz razloga koji će niže biti obrazloženi.

6. Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka temeljem čl. 8. ZPP, sud je odlučio kao u izreci presude.

7. Predmet spora je utvrđenje ništetnosti odredaba o naknadi za obradu kredita sadržanih u tri ugovora o kreditu sklopljenih između prednice tužitelja te tuženika kao i potraživanje iznosa koji je tuženik bez osnove stekao naplaćivanjem naknade temeljem ništetnih odredbi.

8.1. Prema odredbi čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine”, broj 96/2003, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora od 13. lipnja 2007. i 23. srpnja 2007., dalje: ZZP/03) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (st. 2.). Odredba članka 87. stavak 1. ZZP/03 propisuje da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a prema stavku 2. ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe. Odredbom članka 84. ZZP/03 propisano je da nije dopušteno

ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu i cijeni poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive.

8.2. Isto tako, prema odredbi čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine”, broj 79/07, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora od 30. travnja 2008., dalje: ZZP/97) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (st. 2.). Odredba članka 102. stavak 1. ZZP/97 propisuje da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a stavkom 2. propisano je da ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe. Odredbom članka 99. ZZP/07 propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu i cijeni poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive.

8.3. Odredbom članka 323. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21; dalje: ZOO) propisane su posljedice ništetnosti na način da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju ništetnog ugovora, a što proizlazi i iz općeg pravila stjecanja bez osnove iz članka 1111. stavak 1. ZOO, pri čemu odredba članka 1115. ZOO regulira i plaćanje zateznih kamata u slučaju stjecanja bez osnove na način da se iste plaćaju od dana stjecanja ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

9. Između stranaka nije sporno sklapanje sljedećih ugovora između tuženika kao kreditora i prednice tužitelja kao korisnice kredita:

- Ugovora o gotovinskom nenamjenskom kreditu broj 3213184618 od 30. travnja 2008. kojim je banka prednici tužitelja odobrila kredit u iznosu od 127.536,23 kn
- Ugovora o gotovinskom nenamjenskom kreditu broj 3210325306 od 23. srpnja 2007. kojim je banka prednici tužitelja odobrila kredit u iznosu od 40.000,00 kn
- Ugovora o gotovinskom nenamjenskom kreditu broj: 3209712619 od 13. lipnja 2007. kojim je banka prednici tužitelja odobrila kredit u iznosu od 115.000,00 kn,

kao i da je u odredbama čl. 2. svih navedenih Ugovora korisnica kredita obvezana platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora.

10. Sporna je aktivna legitimacija tužitelja, status potrošača korisnice kredita, jesu li sporne ugovorne odredbe ništetne (jesu li jasne, lako razumljive i uočljive te jesu li uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnice kredita kao potrošača suprotno načelu savjesnosti i poštenja), je li nastupila zastara tužiteljevog potraživanja te tijek zakonskih zateznih kamata na potraživane iznose. Nije sporna visina tužbenog zahtjeva, odnosno datumi plaćanja i iznos naknada.

11. U svom iskazu tužitelj navodi kako se radilo o nenamjenskim kreditima koje je njegova majka sklopila kao korisnik kredita, a nije mu točno poznato u koju je svrhu ona sklapala te ugovore odnosno za što su joj bila potrebna novčana sredstva od

kredita, moguće da se radilo o uređenju stana ili kupnji automobila, nije s njome o tome razgovarao jer za to nije bilo niti potrebe budući da je majka u to vrijeme radila i to u državnom odvjetništvu te je imala plaću oko 17.000,00 – 18.000,00 kn. Osim tog posla nije se bavila nikakvim poslovnim djelatnostima, nije imala nikakav obrt ili trgovačko društvo ili obavljala bilo kakvu poslovnu djelatnost pa da bi joj novčana sredstva od kredita trebala za takve svrhe. Budući da s majkom nije razgovarao o sklapanju predmetnih ugovora, nije mu poznato ništa o nekakvim pregovorima ili razgovorima u banci u pogledu ovdje spornih ugovornih odredbi vezanih uz naknade za obradu kredita. Njegova majka umrla je 2010. te je on njezin jedini nasljednik budući da se njegova sestra odrekla nasljedstva. Budući da ovo nisu bili jedini krediti koje je njegova majka sklopila, naime sklopila je jedan kredit u CHF radi kupnje stana, on je preuzeo otplatu ovdje predmetnih kredita kao i ovog kredita u CHF te je upravo on vršio otplate, a jedino kada to nije osobno mogao, pojedine rate nosili su u banku njegova supruga Melita Vugrinec Iveković i njegov tadašnji zaposlenik Vedran Dijanešić i to novcima koje im je on dao. Za predmetne naknade zna iz razloga što je i sam, što poslovno, što privatno, imao 10-12 ugovora o kreditu za koje je također plaćao naknade te je i to utužio, pa je tako utužio i ovdje predmetne naknade. Prije utuženja u banci je zatražio potvrdu jesu li plaćene predmetne naknade te je ta potvrda priložena u spis.

12. U pogledu prigovora nedostatka aktivne legitimacije tužitelja valja reći da je, što se tiče utvrđenja ništetnosti predmetnih ugovornih odredbi, tužitelj precizirao tužbeni zahtjev tako da traži da se utvrdi ništetnost tih ugovornih odredbi sadržanih u ugovorima o kreditu koje je sklopila njegova majka kao njegova prednica, a koja činjenica pravnog sljedništva uslijed nasljeđivanja proizlazi iz priloženog rješenja o nasljeđivanju iza pokojne Zdenke Vuglovečki donesenog po javnom bilježniku Melaniji Duić iz Varaždina broj O-930/10/6 od 17. svibnja 2010. Što se tiče uplata koje su vršile i treće osobe osim tužitelja, kao daljnjeg razloga na kojem tuženik temelji prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja, valja reći da sud ne smatra relevantnom ovu činjenicu budući da se u konkretnom slučaju potražuju samo naknade za obradu kredita koje su naplaćene prilikom isplate svakog od kredita, dakle iste je isplatila pravna prednica tužitelja – pokojna Zdenka Vuglovečki koja je umrla nakon isplata ovih naknada (25. travnja 2010., kako je to navedenom u spomenutom rješenju o nasljeđivanju iza iste). Stoga je sud ocijenio tuženikov prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja u cijelosti neosnovanim.

13. Iako u svom iskazu tužitelj nije mogao sa sigurnošću navesti u koju je svrhu njegova majka sklopila ugovore o kreditu odnosno za koje je svrhe utrošila dobivena novčana sredstva, iz njegovog iskaza može se nedvojbeno zaključiti da se nije radilo ni o kakvim poslovnim svrhama u koje su utrošena ta sredstva jer je ista bila zaposlena u državnom odvjetništvu, a nije obavljala nikakav oblik poslovne djelatnosti u smislu čl. 3. ZZP/07 koje odredbe definiraju pojmove potrošača i trgovca i to potrošača kao fizičke osobe koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti, a trgovca kao osobu koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u okviru svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti kao i osobu koja nastupa u ime ili za račun trgovca, odnosno u smislu čl. 3. ZZP/03 prema kojem je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, a trgovac je svaka osoba koja nudi ili sklapa pravne poslove odnosno nastupa na tržištu u okviru svog zanimanja ili svoje djelatnosti

kao i osoba koja nastupa u njegovo ime ili za njegov račun. Također je uvidom u predmetne Ugovore utvrđeno da je u samim Ugovorima o kreditu kao korisnik kredita navedena Zdenka Vuglovečki zajedno sa svojom adresom i MBG kao svojim osobnim identifikacijskim podacima bez ikakve naznake u ugovoru o obavljanju bilo kakve poslovne djelatnosti te je ista i potpisala ugovore bez ikakvog pečata uz naznaku korisnika kredita. Stoga sud utvrđuje kako je u konkretnom slučaju sva tri ugovora o kreditu pravna prednica tužitelja sklopila kao fizička osoba u osobne svrhe, dok tuženik, kao trgovac na kojem je teret dokaza o suprotnom, isto ničime nije dokazao. Stoga sud utvrđuje da je u konkretnom slučaju pravna prednica tužitelja predmetne ugovore o kreditu sklopila u svojstvu potrošača pa se stoga radi o potrošačkim ugovorima.

14. Valja reći da sud smatra osnovanima tuženikove navode da su sporne ugovorne odredbe o naknadi na ime troškova obrade kredita jasno i razumljivo sastavljene, naime na temelju istih korisnik kredita može, postupajući s pažnjom prosječnog potrošača, procijeniti ekonomske posljedice koje iz tih odredbi za njega proizlaze pa je riječ o odredbama koje su transparentne.

15.1. Međutim, iako je riječ o ugovornim odredbama koje su jasno i razumljivo sastavljene jer omogućuju korisniku kredita da u trenutku zaključivanja ugovora precizno ocijeni visinu te naknade, a time i ekonomske učinke ugovaranja takve odredbe, ne radi se o odredbama kojima je određen "predmet i cijena", budući da iz samog sadržaja ovih odredaba proizlazi da se radi o "naknadi za obradu kreditnog zahtjeva", dakle o drugim financijskim obvezama potrošača. Pri tome se ističe da su odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora. To su one odredbe koje karakteriziraju pojedini ugovor i bez kojih to nije taj ugovor. Prema tome, imajući u vidu i odredbom čl. 1021. ZOO definiran sadržaj ugovora o kreditu, ugovorna odredba kojom se definira redovna (ugovorna) kamata je odredba kojom se određuje glavna činidba korisnika kredita pa je riječ o glavnom predmetu ugovora čija se poštenost ne može testirati, pod pretpostavkom da je jasno i razumljivo sastavljena. Nasuprot tome, ugovorne odredbe koje su akcesornog karaktera, nisu odredbe koje definiraju glavni predmet ugovor. Takve su odredbe o ugovornoj kazni, raskidu ugovora, prorogaciji nadležnosti, pa i sporna odredba o naknadi troškova za obradu kredita koja se stoga ne može se smatrati bitnom činidbom (glavnim predmetom). Dakle, ostale financijske obveze potrošača koje proizlaze iz ugovora podliježu testu poštenosti. U toj situaciji, sama činjenica da je riječ o transparentnoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena, već je za to utvrđenje potrebno provesti test poštenosti.

15.2. Provođenjem testa transparentnosti ispravlja se neravnoteža ugovornih stranaka nastala neinformiranošću potrošača, dok se provođenjem testa poštenosti ispravlja neravnoteža koja je uzrokovana podređenošću potrošača koji pristaje na unaprijed sastavljene ugovorne odredbe. U okviru ocjene poštenosti potrebno je ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača. Prilikom ocjene poštenosti potrebno je uzeti u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora) u vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora. Pritom je prije svega odlučno ocijeniti bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način pregovarao s korisnikom kredita, mogao razumno očekivati da bi korisnik kredita prihvatio takvu ugovornu odredbu.

15.3. Što se pak tiče utvrđivanja postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti samo na visinu iznosa sporne naknade u odnosu na ukupni iznos dobivenog kredita. Naime, značajna neravnoteža postoji kada se dovoljno ozbiljno dovodi u pitanje položaj potrošača kao "slabije" stranke predmetnog ugovora nametanjem dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima. Iako nije bilo zabranjeno, ugovaranje naknade nije bilo predviđeno odredbama čl. 1065. do 1068. ZOO, već se plaćanje naknade moralo ugovoriti pa je riječ o odredbama koje nisu izuzete iz područja primjeni odredbi Zakona o zaštiti potrošača u pogledu zaštite od nepoštenih ugovornih odredaba. Dakle, iako nije bilo zabranjeno niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o naknadi prilikom korištenja kredita nepovoljno je utjecalo na pravni položaj korisnice kredita kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu. Pritom se napominje da se ocjena uzrokuje li se predmetnom spornom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ne vrši samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade za obradu i odobravanje kredita, već i ocjenom da li bi neprihvaćanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade).

16. Budući da tuženik ne osporava kako se radi o ugovornoj odredbi koja je sastavni dio standardnog, unaprijed formuliranog ugovora sastavljenog po tuženiku, sud smatra nedvojbenim kako potrošač nije bio u mogućnosti pregovarati s tuženikom u svezi predmetnih ugovornih odredbi o naknadi za obradu kredita, već je iste mogao prihvatiti kao dio unaprijed pripremljenih ugovora od strane tuženika ili ugovore uopće ne sklopiti, u kojem slučaju ne bi pribavio potrebna novčana sredstva. S time u vezi radi se o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu korisnika kredita jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su svi sudionici u obveznim odnosima, kao u konkretnom slučaju, dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa. Iako u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o troškovima obrade, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost u postotku od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnice kredita kao potrošača. Tuženik je prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita nedvojbeno imao određene troškove, koji se „pokrivaju“ tom naknadom. Međutim sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovornom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Imajući na umu da same sporne ugovorne odredbe ne sadrže nikakve podatke o stvarno pruženim uslugama i/ili nastalim troškovima na koje se ta naknada odnosi, a niti ih tuženik tijekom postupka dokazuje, ne može se zaključiti da je tuženik mogao razumno očekivati da bi potrošač pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima.

17. Slijedom navedenog sud utvrđuje kako se ovdje radi o nepoštenim ugovornim odredbama u smislu naprijed navedenih odredaba ZZP/03 i ZZP/07, zbog čega je osnovan dio tužbenog zahtjeva kojim se traži utvrđenje njihove ništetnosti. Napominje se da je jednako stajalište zauzela sudska praksa (npr. odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-673/2023 od13. veljače 2024.).

18. Što se tiče tuženikovog prigovora zastare, valja uputiti na pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 31. siječnja 2022., kojim su objedinjena i ranije zauzeta pravna shvaćanja o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi, pa tako i pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020. prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora (zahtjev iz čl. 323. st. 1. ZOO) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je tek ovom presudom, kao prethodno pitanje utvrđena ništetnost ovdje spornih ugovornih odredbi o naknadi za obradu kredita, to prema iznesenom pravnom shvaćanju zastara za ovaj restitucijski zahtjev iz čl. 323. st. 1. ZOO tek počinje teći od dana pravomoćnosti ove sudske odluke.

19. Slijedom navedenog sud je temeljem čl. 323. st. 1. ZOO ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev za isplatu od strane tuženika bez osnove stečenih iznosa.

20. Budući da tuženik nije osporavao visinu tužbenog zahtjeva (iznose i datume isplata predmetnih naknada), a ista proizlazi i iz dokumentacije tuženika (potvrde od 9. ožujka 2026.), to je sud ocijenio tužbeni zahtjev u cijelosti osnovanim i u visini.

21. Zakonske zatezne kamate tužitelju su dosuđene, po njegovom zahtjevu, od datuma naplate predmetnih naknada sukladno odredbi članka 1115. ZOO, a to budući da je banka stekla određenu korist na temelju ništetnih odredbi koje je sama banka inicirala stavljanjem u tipske ugovore, bez mogućnosti utjecaja korisnika kredita (potrošača) kao protivne ugovorne strane na njegov sadržaj, zbog čega sud smatra tuženika nesavjesnim stjecateljem te je istoga sukladno citiranoj zakonskoj odredbi i obvezao na plaćanje zakonskih zateznih kamata na način kako je to navedeno u izreci presude.

22.1. Odluka o naknadi troškova postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP pa je tako tuženik, koji je spor u cijelosti izgubio, dužan tužitelju naknaditi troškove koji su bili potrebni za vođenje parnice.

22.2. Kao takve troškove sud je tužitelju priznao troškove sastava tužbe, ali ne u zatraženom iznosu od 187,50 EUR, već u iznosu od 125,00 EUR sukladno VPS uvodno naznačenoj u tužbi (352,98 EUR, dalje: VPS) i sukladno tbr. 7. toč. 1. i tbr. 46. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/2023, dalje: Tarifa), kao i trošak zastupanja na ročištu 12. listopada 2026., također u iznosu od 125,00 EUR sukladno VPS i tbr. 9. toč. 1. i tbr. 46. Tarife. Tužitelju je priznat i zatraženi trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 EUR sukladno VPS i Uredbi o tarifi sudskih pristojbi. Nije priznat zatraženi trošak podneska od 21. srpnja 2026. budući da u spisu nema takvog podneska.

22.3. Na taj način tužitelju su priznati ukupni parnični troškovi u iznosu od 280,00 EUR koje mu je dužan nadoknaditi tuženik i to sa zatraženom zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana donošenja presude do isplate sukladno članku 151. stavak 3. ZPP.

U Varaždinu 24. studenoga 2026.

Sutkinja
Dubravka Kraljić

Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana od dana dostave odluke izjaviti žalbu. Žalba se podnosi ovome sudu, a o žalbi odlučuje županijski sud.

Dostaviti:
1. Tužitelj po punomoćnici Andreji Fosin, odvjetnici iz Varaždina
2. Tuženik po punomoćnicima iz OD Metelko, Knežević & partneri iz Zagreba

Broj zapisa: **9-30890-90bc3**

Kontrolni broj: **075a9-44144-425dd**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.